

Slečna Trairomová ale vypadala zmateně. „Opravdu nevím. Proč mě oslovujete tím jménem?“

Úsměv mi ztuhl na rtech. „Trevina Trairomová není vaše jméno?“

„Trevina ano.“ Tvář se jí nepatrně rozzářila. „Ale Trairomová, to jsem nikdy neslyšela.“

I mě už napadlo, že je to zvláštní jméno. Nicméně v Londýně o zvláštní jména nebyla nouze, a tak jsem to pustila z hlavy. „Mohu se tedy zeptat, jaké je vaše příjmení?“

„Předpokládám, že nějaké mám, ale nepamatuji si ho.“

Trevina vypadala znepokojeně a pokusila se posadit na posteli. „Zdá se, že si na nic nevzpomínám. Nevím, kdo jsem!“

KAPITOLA DRUHÁ

Milí čtenáři, prosím, nebudte mnou příliš znechucení, když vám povím, že jsem při těch slovech zajásala. Mějte na paměti, že mou zálibou a zároveň i obživou je být investigátorkou – hledačkou všeho, co se ztratilo. Osud mi nemohl dopřát zajímavější výzvu. Tentokrát však můj úkol nespočíval v tom, abych našla pohřešovanou osobu, jelikož se nacházela přímo přede mnou. Bylo zapotřebí vypátrat její minulost, místo ve společnosti a chybějící rodinu, a hlavně její ztracené vzpomínky.

Radovala jsem se tak, že jsem málem řekla něco nevhodného, ale naštěstí mě přerušila služebná, která přišla s podnosem. Vrátila jsem se ke svým povinnostem vůči Trevině. Musím jí říkat Trevina, když (teď vím, že) „slečna Trairomová“ není její jméno.

„To nevadí, promluvíme si o tom později,“ řekla jsem a pomohla jí posadit se. Stačil ale jeden pohled na ták a ona vykřikla: „Ne! Kaši jíst nebudu!“